

Кужельний М. О.
*кандидат політичних наук,
науковий співробітник відділу глобальних та цивілізаційних процесів,
ДУ «Інститут всесвітньої історії НАН України»
<https://orcid.org/0000-0003-3320-5902>*

ОСОБЛИВОСТІ ВНУТРІШНЬОЇ ПОЛІТИКИ АВСТРАЛІЇ У 1940-1970 РР.

JEL Classification: K 19
SECTION "LAW": Право

Анотація. Стаття присвячена дослідженню процесів, які мали вплив на формування внутрішньої політики Австралії протягом 1940-1970 років. Вивчення специфіки підходів до визначення засад та реалізації внутрішньої політики країни дозволяє розуміти основні чинники, що спричиняють альтернативні погляди та уявлення щодо подальшого існування суспільства, владних та соціальних інституцій, господарської системи. Формування політики схильне до постійних змін як зовнішнього характеру так і внутрішнього стану в країні, пануючої ідеології та культурно-історичних контекстів. Основи австралійської внутрішньої державної політики у 1940-1970-х роках закладалися з урахуванням насиченого та непростого історичного шляху часів Другої світової війни, післявоєнної господарської активізації, економічної централізації та посилення економічного процвітання. Потреби Австралії в демографічному зростанні паралельно потребували кроків для поліпшення економічного стану країни. Держава спрямовувала робочу силу на громадські роботи та реалізовувала програму соціальної політики підтримки. Подальша економічна політика зосередилася на розробці нових корисних копалин, що дозволило країні забезпечувати суттєву частину її потреб у енергетичних ресурсах за рахунок внутрішніх можливостей. Окремі процеси у внутрішній політиці ознаменували появу мультикультурної країни. Суттєвим напрямом економічної політики стали схеми надання допомоги, що стали способом стимулювання імміграції урядом Австралії та будівництво економічно розвиненої країни, залучення широкого кола громадян до прийняття рішень. Ініціювання існуючих напрямів внутрішньої політики Австралії, її реалізація знаходилась у сфері політичних рішень та державного управління на основі формування зацікавленими сторонами моделей соціального забезпечення та економічного розвитку, які враховували численні реформи, політичну підтримку, управління опором окремих суспільних груп та сприяння соціальній адаптації.

Ключові слова: Австралія, внутрішня політика, держава, економічна політика, імміграційна політика, соціальний захист.

Annotation. The article is devoted to the study of the processes that impacted the formation of Australia's domestic policy during 1940-1970. Studying the specifics of approaches to defining the foundations and implementation of the country's internal policy allows one to understand the main factors that cause alternative views and ideas about the future existence of society, government, social institutions, and the economic system. Policy formation is subject to constant changes in both the external character and the internal state of the country, the prevailing ideology and cultural and historical contexts. The foundations of Australian domestic state

policy in the 1940s-1970s were laid, taking into account the rich and difficult historical path of the Second World War, post-war economic revitalization, economic centralization and increased economic prosperity. Australia's demographic growth needs to parallel the need for steps to improve the country's economic condition. The state directed the workforce to public works and implemented a program of social policy support. Further economic policy focused on the development of new minerals, which allowed the country to provide a significant part of its needs in energy resources at the expense of internal capabilities. Separate processes in domestic politics marked the emergence of a multicultural country. Assistance schemes became a significant direction of economic policy, which became a way of stimulating immigration by the Australian government and building an economically developed country, involving a wide range of citizens in decision-making. Initiation of existing directions of Australia's domestic policy, its implementation was in the field of political decisions and public administration based on the formation by stakeholders of models of social security and economic development, which took into account numerous reforms, political support, management of resistance of certain social groups and promotion of social adaptation.

Keywords: Australia, domestic policy, state, economic policy, immigration policy, social protection.

Вступ

Постановка проблеми. Формування політичного та соціально-економічного ландшафту країни реалізується під впливом різних чинників зовнішньої та внутрішньої природи, історичних особливостей розвитку, стратегій та бачення ключових пріоритетів владними інституціями, домінування певних ідеологічних течій, життєвих потреб різних верств населення, культурного та духовного потенціалу, наявності відповідного людського капіталу та ін. Певний широкий набір потреб передбачає запит суспільства щодо розробки та реалізації відповідної внутрішньої політики держави, яка має враховувати наявні вищевказані чинники. Політика є досить динамічним аспектом, що знаходиться під постійним впливом зовнішніх чинників та змінами місцевих проблем, настроїв суспільства чи загострення соціальних протиріч. Важливими факторами формування та реалізації політики держави завжди слугували показники економічного стану країни, наявність етнопонаціональних конфліктів, прояви соціальних криз, підсилені складною ситуацією у світовому співтоваристві. Вирішення зазначених напрямів забезпечувалося досягненням відповідних компромісів у політичному середовищі країни за рахунок економічної, соціальної, культурної, національної та інших політик, які розроблялися та впроваджувалися органами державної влади в межах власних повноважень. Підтвердженням даної тези стала й власна історія формування та реалізації внутрішньої політики Австралії у 1940-1970 рр.

Аналіз досліджень і публікацій. Питання, пов'язані з дослідженням ключових напрямів виникнення та розвитку процесів, які формували внутрішню політику Австралії протягом 1940-1970 років, стало предметом численних досліджень таких науковців як Дж. Бретт (Brett, 2013), О. Івашко (Івашко, 2012), К. Нойман (Neumann, 2004), Н. Робертс (Roberts, 2012), К. Фейрбразер (Fairbrother, 2012) та ін. Але, в міру появи змін у суспільстві та політичних процесах, потреби системного аналізу їх особливостей та вивчення історичного та політичного досвіду Австралії, зазначені питання потребують поглибленого дослідження особливостей формування та розвитку внутрішньої політики країни.

Мета роботи – дослідити особливості внутрішньої політики Австралії у 1940-1970 рр.

Результати

Функціонування держави передбачає багаторівневу діяльність, яка спирається на системне поєднання інституцій, та передбачає постійний рух до встановлених стратегічних орієнтирів, використовуючи притаманні владні механізми, методи та способи впливу на об'єкти управління.

Особливості зазначеного впливу реалізується на основі виробленої відповідної державної політики в країні. Політика формує окреме бачення необхідних меж впливу, доцільних засобів вирішення проблем чи протиріч, можливостей реалізації основних завдань в тій чи іншій сфері діяльності, враховуючи особливості їх формування та розвитку. Процеси вироблення політики передбачають структурування проблем, прогнозування, моніторинг та оцінювання (Mozghova, 2020). Зазначений цикл дозволяє проводити аналіз результатів впровадження певної політики та її корегування чи кардинальну зміну.

Аналізуючи сфери вироблення державної політики, слід виокремити один з ключових напрямів – внутрішню державну політику. Внутрішню політику держави розглядають як поєднання заходів, що передбачають реалізацію різноманітних напрямів економічної, демографічної, соціальної, культурної, екологічної, етнонаціональної та іншої діяльності держави, її структури та інститути, що слугують узгодженню інтересів наявних соціальних груп (Vashchenko, 2020).

Дослідження особливостей внутрішньої політики різних країн демонструє певні загальні підходи, які притаманні більшості країн, так і ті напрями, які вирізняють кожну державу власною автентичністю процесів. Не виключенням, в цьому розумінні, стала і Австралія, що пройшла насичений та непересічний шлях у процесі формування та реалізації різних напрямів внутрішньої політики держави у 1940-1970-х роках. Як відомо, це був складний і неоднозначний період, що вмів у себе часи Другої світової війни, післявоєнну відбудову, роки посилення державного впливу та прискорення економічного розвитку та підприємницької ініціативи.

Політичні та економічні цілі, які впродовж 1940-х років концентрувалися на індустріалізації, необхідної для посилення економічного потенціалу Австралії в тогочасному світі, породили досить своєрідну державну імміграційну політику в країні. По закінченню Другої світової війни Австралія потребувала посилення імміграційних процесів, які мали прискорити демографічне зростання. Зазначене питання вирішувалося за рахунок сприяння імміграції як засобу не лише для збільшення населення, а й поліпшення економічного стану країни та в якості захисту від уявної загрози комунізму. Таким чином, Австралія розпочала політику збільшення населення за рахунок економічних стратегій: послаблення політики «Білої Австралії», «Схеми надання допомоги» та використання переміщених осіб. Держава намагалася виконати обіцянку встановлення нового соціального договору, продовжуючи командну економіку військового часу (планову економіку), щоб спрямувати робочу силу на необхідні громадські роботи. Лейбористи спробували закріпити це розширення ролі держави в Конституції у 1944 році, який уможливив би запровадження соціальної держави європейського типу (Taflaga, 2021).

До 1945 року австралійська економічна політика спрямовувалася на виділення значної частини власних ресурсів на національні військові зусилля, а значне зростання попиту на робочу силу спричинило різке зниження рівня безробіття (Treasury 2001). Війна стимулювала інтенсивний розвиток верстатобудування, літакобудування, суднобудування. Збільшилися виробництво чавуну та сталі, видобуток вугілля. У 1946 р. лейбористський уряд Дж. Чіфлі відкрив країну для переселенців з країн Європи. Здійснювалася широка програма соціальної політики підтримки: надавалася державна допомога незаможним та ветеранам, створювалися нові робочі місця, розширювалася система вищої освіти. Було збудовано гідроенергетичний комплекс у Сніжних горах, включений до списку найбільших інженерних споруд світу (Karlin, 2012), організовано авіасполучення з усіма найбільшими державами світу.

На виборах 1949 р. перемагає коаліція на чолі з Р. Мензісом, який залишався прем'єр-міністром до 1966 р. Тривалий післявоєнний економічний бум зробив Австралію більш рівноправною. Як лейбористський уряд Дж. Чіфлі, так і ліберальний уряд Р. Мензіса широко впроваджували політику, яка зменшувала відносну нерівність доходів і підтримувала повну зайнятість. У цей час федеральні уряди мали значні повноваження з управління економікою. Однопартійці Р. Мензіса, виступали за регульований і субсидований приватний сектор (Taflaga, 2021).

Подальша економічна політика зосередилася на розробці нових корисних копалин (нікелю, урану, нафти і газу), що дозволило країні забезпечувати суттєву частину її потреб у енергетичних ресурсах за рахунок внутрішніх можливостей. Це стало основою для економічного зростання 1950-60-х рр., коли збільшилася кількість промислових підприємств та об'єми виробленої продукція, зріс національний дохід та надходження приватних інвестицій. За низького рівня інфляції, стабільних цін і практично повної зайнятості населення економічна система Австралії стала однією з найбільш збалансованих у світі. Р. Мензис, продовжуючи курс своїх попередників, розширював програми соціальної політики, в т. ч. допомоги корінному населенню.

Невдовзі після війни Австралія розширила критерії в'їзду до країни. Однак прийняття нових іммігрантів не стало очевидним і ефективним до 1964 року, аж до започаткування дозволу в'їзду до країни на основі загальних «критеріїв відповідності» (в'їзд в країну з гуманітарних причин, в'їзд особи з досвідом, знанням чи кваліфікацією) (Neumann, 2004), що прискорило розбудову національної економіки.

У 1944 році була створена Ліберальна партія Австралії, лідером-засновником якої став Р. Мензис. Викладаючи своє бачення нового політичного руху в 1944 році, Р. Мензис бажав відродження ліберальних поглядів щодо соціальної та безпекової політики, національного прогресу та розвитку окремого громадянина, але не шляхом соціалістичних підходів (Our History). У липні 1945 року ліберальна партія обирає Б. Чіфлі, який перемагає на виборах 1946 року. За його політичного керівництва запроваджуються національні проекти і проводиться централістська економічна політика, що схилилася до націоналізації приватних банківських установ. Зі все більш невизначеними економічними перспективами, після його спроби націоналізувати банки та страйку Федерації шахтарів, де домінували комуністи, Б. Чіфлі втратив посаду на федеральних виборах 1949 року на користь новоствореної Ліберальної партії Р. Мензиса (Ben Chifley).

У політичному плані уряд Р. Мензиса та Ліберальна партія Австралії домінували більшу частину післявоєнної епохи. Понад два мільйони людей іммігрували до Австралії з Європи протягом 20 років після закінчення війни. З кінця 1940-х років в Австралію прибувають переселенці з європейських країн (Греція, Італія, Німеччина, Югославія та ін. країни). Австралія активно шукала іммігрантів, надаючи державну допомогу, а іммігранти отримували роботу завдяки зростанню економіки та великим інфраструктурним проектам. Зазначені процеси у внутрішній політиці ознаменували появу мультикультурної Австралії (The Snowy Mountains Scheme).

Повільніше зростання ВВП, ніж у 1950-х і 1960-х роках, і рекордні рівні інфляції в 1970-х роках спричинили стабільно високий рівень безробіття. Протягом другої половини минулого століття економічне зростання було значно стабільнішим, ніж у першій половині, що призвело до вищого економічного зростання та зростання ВВП на душу населення. Видатним десятиліттям за останні сто років були 1960-ті, що підкріплено сприятливою економічною політикою (розвиток торгівлі корисними копалинами, підвищення продуктивності виробництва, значне зростання населення) (Treasury, 2001).

Поряд з економічними змінами в Австралії відбуваються і внутрішньополітичні процеси. Уряд Р. Мензиса намагався заборонити Комуністичну партію Австралії, спершу законодавчо в 1950 році, а потім на референдумі в 1951 році (Jurp, 2007). Хоча обидві спроби були невдалими, посилювало відчуття неминучої загрози, яка політично сприяла уряду Р. Мензиса, оскільки Лейбористська партія просувала централістську економіку та розкололася через занепокоєння щодо впливу Комуністичної партії на профспілковий рух. Впровадження соціально-економічної політики Р. Мензиса сприяло періоду тривалого економічного розвитку та початку кардинальних соціальних змін (Neumann, 2004). Позиція Р. Мензиса в 1965 році показала те, що Австралія не буде посилювати технократичне економічне планування, яке домінувало в Західній Європі (Taflaga, 2021).

Основною сферою, в якій Австралія запровадила реформи 1964 року, було підтвердження родинних зв'язків в Австралії, що дозволило багатьом представникам різних рас потрапити до країни. У 1967 році міністр у справах імміграції Б. Снедден сприяє допуску більшої кількості людей

до країни на основі кваліфікації, оскільки це сприяло б розвитку національної економіки (Neumann, 2004).

Суттєвим напрямом економічної політики стали схеми надання допомоги, що стали способом стимулювання імміграції урядом Австралії та будівництво економічно розвиненої країни. Державна допомога досягла найвищої точки ефективності в 1960-х роках, коли близько 875 тис. осіб отримали фінансову допомогу від австралійського уряду з метою імміграції. Ці фактори дозволили Австралії залучити значну кількість людей протягом 1940-х і 1960-х років. Під час перебування А. Калвелла на посаді міністра імміграції (1945-1949 рр.) він сприяв переміщенню 170 тис. осіб (Jupp, 2007). Хоча надання допомоги людям виявилось фінансовим тягарем для Австралії, досвід і праця, досягнуті в процесі індустріалізації нації та зростання певних галузей промисловості, сприяли значному посиленню економіки Австралії у вказані періоди, що дозволило подальше просування протягом 1970-х років і пізніше.

З кінця 1960-х років імміграційна політика починає вводити обмеження, знижуючи кількість іммігрантів порівняно з попередніми трьома десятиліттями. Причинами цього стали дії уряду Е. Вітлема (1972-1975 рр.) та продовжилися в уряді Дж. Фрейзера (1975-1983 рр.). Пропонована державна імміграційна політика була розроблена для створення етнічно однорідного суспільства, в якому дотримувалися заборони на в'їзд більшості небілих народів (Jupp, 2007). Це була політика асиміляції, яка значно сповільнила імміграцію в Австралію порівняно з двома десятиліттями після закінчення Другої світової війни.

Уряд представника лібералів Г. Холта запровадив Закон про міграцію 1966 року, який фактично ліквідував рудиментарні механізми політики Білої Австралії і розширення доступу для неєвропейських мігрантів. Г. Холт також скликав референдум 1967 року, який вилучив дискримінаційне положення в Конституції Австралії, що не враховувало австралійських аборигенів під час перепису. Зазначений референдум був схвалений переважною більшістю австралійських виборців (понад 90%) (Harold Holt: during office). Наступником, Дж. Гортоном (1968–1971), було сформовано підходи до політики розвитку культури, що дозволило збільшити фінансування мистецтва, заснувати Австралійську раду мистецтв, Австралійську корпорацію розвитку кіно та Національну школу кіно та телебачення (Brett, 2013). Крім того відбулася стандартизація ставки оплати праці між чоловіками та жінками та продовжено розвиток австралійської торговельної сфери.

З середини 1960-х років в Австралії почали з'являтися свідчення посилення результатів реалізації національної політики, що виявлялося у незалежному почутті національної гордості та ідентичності. На початку 1960-х років Національний фонд Австралії почав активно працювати над збереженням природної, культурної та історичної спадщини Австралії (Brett, 2013). Корінні жителі Австралії отримали більші права, імміграційні обмеження та закони про цензуру були скасовані, по всій країні були заснована театральна та оперна діяльність.

У внутрішній політиці Е. Вітлем починаючи з 1972 р. значно розширив соціальні програми змін і реформ; підтримав політику культурної багатокладності, відкривши широкий доступ до Австралії незалежно від країни походження; порушив питання про новий гімн та прапор; стимулював залучення широкого кола громадян до прийняття рішень. Діяльність Г. Вітлема сприяла протягом наступних кількох років скасуванню плати за навчання в університеті, створенню національної системи охорони здоров'я та лібералізації сімейного законодавства. Було внесено значні зміни до фінансування системи освіти, що Г. Вітлем вважав суттєвими досягненнями органів державної влади (Warhaft, 2014). Проте фінансові та соціально-економічні труднощі призвели до гострої політичної кризи. Опозиція в сенаті двічі (1974 р., 1975 р.) відхиляла законопроекти щодо бюджету, пов'язаного з великим дефіцитом.

У 1975 р. тимчасове управління було передано лідеру опозиції М. Фрейзеру, який зосередився на економічній політиці: встановив пільги приватному бізнесу, надав субсидії на розвиток промисловості, запровадив режим суворої економії та дещо скоротив соціальні програми (Fairbrother, 2012). М. Фрейзер підтримував деякі соціальні реформи епохи Г. Вітлема, одночасно прагнучи

посилити фінансові обмеження. В 1976 році парламент прийняв Закон про права на землю аборигенів, який, підтверджував «невідчужуване» право власності на деякі традиційні землі. Проте серйозна програма економічних реформ не була реалізована. Австралійські демократи в 1977 році сприяли появі впливового екологічного руху в Австралії, включаючи австралійських зелених, які почали проводити екологічну політику, а також ліву соціальну та економічну політику (Senator Bob Brown).

Щодо реалізації економічної політики, то середній десятирічний приріст ВВП на душу населення в Австралії був нижчим, ніж для ОЕСР в цілому в 1960-х та 1970-х рр. Шокові ціни на нафту та внутрішній інфляційний тиск у 70-х роках ХХ ст. призвели до тривалого періоду високої інфляції. Висока інфляція зупинила економічне зростання Австралії порівняно з попередніми десятиліттями, причому в 1970-х роках були найвищі середні темпи інфляції за двадцяте століття (Treasury, 2001). Погіршення умов торгівлі, у свою чергу, виявило основну проблему низької продуктивності Австралії.

Між 1950 і 1973 роками річний приріст продуктивності становив у середньому 2,5 %. Причини відносно низької продуктивності були: високовитратний виробничий сектор, зосереджений на внутрішньому ринку; негнучкі методи роботи, неефективне управління; застарілі технології, низькі темпи інновацій; дорогі інфраструктурні послуги. Низькі показники продуктивності в Австралії разом із погіршенням умов торгівлі призвели до падіння рівня життя. Лібералізація торгівлі – зниження тарифної допомоги (що почалося в 1973 році) і скасування кількісного контролю за імпортом (в автомобільній, побутовій і текстильній промисловості) посилилися в наступному десятилітті (Banks, 2005).

Аналізуючи зміни в напрямках внутрішньої державної політики, погляди політичних гравців в Австралії протягом 1940-1970 років, можна спостерігати процеси зростання та скорочення ролі соціальної держави, економічну дерегуляцію та інтеграцію, а також зміну статусу окремих груп та етнічних меншин. Австралія завжди орієнтувалася на приклади політичних течій країн, з якими вона мала міцні політичні та культурні зв'язки. Поступово різноманітне суспільство Австралії пом'якшило цей англосформований тиск впливом ширшої участі аборигенів та збільшення кількості мігрантів, які прибули після згорання політики «Білої Австралії». Існували тривалі соціальні конфлікти щодо імміграції до Австралії, участі у політичному житті та тенденцій державного контролю за расовими категоріями. Таким чином, хоча ключові інституції були критично важливими для ініціювання існуючих напрямів внутрішньої політики Австралії, її реалізація знаходилась у сфері політичних рішень та державного управління, де численні зацікавлені сторони формували модель соціального забезпечення та економічного розвитку на основі усвідомлення переваг реформ, створення політичної підтримки, послаблення суспільного опору та сприяння адаптації різних соціальних груп.

Висновки

Отже, формування та впровадження внутрішньої політики Австралії стало закономірним результатом її економічного рівня розвитку, географічного положення, історичного шляху та домінуючих ідеологічних поглядів протягом 1940-1970 років. Імміграційна політика Австралії після Другої світової війни спиралася на економічні та політичні потреби збільшення населення та підняття національної економіки до рівня конкурентоспроможного з рештою західного світу. Тяжіння до етнічно однорідного суспільства в політиці асиміляції значно сповільнила імміграційні процеси. Економічна політика спрямовувалася на реалізацію національних проєктів, зменшення нерівності доходів, підтримку повної зайнятості, соціальної допомоги, зниження рівня інфляції та цінової стабільності. Незважаючи на період економічної активності, низькі показники продуктивності в Австралії разом із погіршенням умов торгівлі в подальшому призвели до падіння рівня життя. Протягом зазначеного періоду було сформовано підходи до політики розвитку культури та духовності, що дозволило посилити мистецьку сферу та національну ідентичність. В цілому,

результати реалізації внутрішньої політики Австралії 1940-1970 років заклали основи її подальших змін та розвитку.

Список використаних джерел

1. Мозгова А. Державна політика у сфері адміністративно-правової охорони прав і свобод людини і громадянина. Підприємництво, господарство і право. 2020. № 8. С. 175-180.
2. Публічне адміністрування. Настільна книга державного службовця і політика. Понятійно-термінологічний словник / К. О. Ващенко, Р. Г. Щокін, Є. О. Романенко, Л. М. Акімова [уклад.]. Київ: ПрАТ «ВНЗ «Міжрегіональна Академія управління персоналом», 2020. 764 с.
3. Taflaga M. A short political history of Australia. Australian politics and policy: senior edition. Sydney: Sydney University Press, 2021. P. 18-31.
4. Roberts N. The Australian Post-War Utopia: Reconsidering Herbert Evatt's human rights contribution in the 1940's. University of Sydney, 2012. 109 p.
5. Карлін М. І., Івашко О. А. Фінансові системи Австралії, країн та залежних територій Океанії: навчальний посібник. Луцьк : Волин. мистецька агенція – «Терен», 2012. 180 с.
6. Neumann K. Anxieties in colonial Mauritius and the erosion of the White Australia Policy. The Journal of Imperial & Commonwealth History. 2004. №32(3). P. 1-24.
7. Our History – Liberal Party of Australia. URL: <https://www.liberal.org.au/our-history>.
8. Ben Chifley – Australia's Prime Ministers. URL: <https://apm-origin.moadoph.gov.au/records/ben-chifley-australias-pms-australias-prime-ministers>.
9. The Snowy Mountains Scheme. URL: <https://web.archive.org/web/20070830103344/http://www.cultureandrecreation.gov.au/articles/snowyscheme/>.
10. Jupp J. From White Australia to Woomera: The Story of Australian Immigration, Cambridge University Press, Cambridge, 2007. DOI: <https://doi.org/10.1017/CBO9780511720222>.
11. Harold Holt: during office. URL: <https://www.naa.gov.au/explore-collection/australias-prime-ministers/harold-holt/during-office>.
12. Brett J. Prime ministers and their parties in Australia. Understanding prime-ministerial performance: Comparative perspectives. 2013. P. 172-192.
13. Warhaft S. Well May We Say...: The Speeches That Made Australia. The Text Publishing Company, 2014. 608 p.
14. Fairbrother K. Australia's Immigration Policy Following the Second World War. 2012. URL: <https://www.e-ir.info/pdf/31402>.
15. Senator Bob Brown. URL: https://web.archive.org/web/20110628232931/http://www.abc.net.au/dimensions/dimension_s_people/Transcripts/s849441.htm.
16. Banks G. et al. Structural reform Australian-style: lessons for others? Productivity Commission Chairman's Speech.. URL: <https://www.oecd.org/australia/39218531.pdf>.